TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2011. gada 13. oktobrī*

Lieta C-139/10

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Hoge Raad der Nederlanden* (Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2010. gada 12. martā un kas Tiesā reģistrēts 2010. gada 17. martā, tiesvedībā

Prism Investments BV

pret

Jaap Anne van der Meer, kurš rīkojas kā *Arilco Holland BV* maksātnespējas procesa administrators.

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši K. Šīmans [*K. Schiemann*], L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente) un E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 10. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— J. A. van der Mēra [*J. A. van der Meer*] vārdā, kurš rīkojas kā *Arilco Holland BV* maksātnespējas procesa administrators, — J. A. M. A. Sleismans [*J. A. M. A. Sluysmans*], *advocaat*,

— Nīderlandes valdības vārdā — K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*], B. Kopmane [*B. Koopman*] un M. Norta [*M. Noort*], pārstāves,

— Beļģijas valdības vārdā — Ž. K. Allē [*J.-C. Halleux*], pārstāvis,

— Čehijas Republikas valdības vārdā — M. Smoleks [*M. Smolek*] un J. Vlāčils [*J. Vláčil*], pārstāvji,

— Vācijas valdības vārdā — T. Hence [*T. Henze*] un J. Kempere [*J. Kemper*], pārstāvji,

— Zviedrijas valdības vārdā — A. Falka [*A. Falk*] un K. Petkovska [*K. Petkovska*], pārstāves,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — L. Sīboruts [*L. Seeboruth*], pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā — M. Vailderspins [*M. Wilderspin*] un R. Trousterss [*R. Troosters*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2011. gada 16. jūnija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.) 45. pantu.

2 Šis lēmums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Prism Investments BV* (turpmāk tekstā — "*Prism Investments*"), saskaņā ar Nīderlandes tiesībām dibinātu sabiedrību, un J. A. van der Mēru, kas rīkojas kā maksātnespējīgās *Arilco Holland BV* (turpmāk tekstā — "*Arilco Holland*"), kas ir saskaņā ar Beļģijas tiesībām dibinātās sabiedrības *Arilco Opportune NV* (turpmāk tekstā — "*Arilco Opportune*") filiāle Nīderlandē, administrators saistībā ar Beļģijas tiesas pasludināta sprieduma piespriest samaksāt naudas summu izpildi Nīderlandē.

Atbilstošās tiesību normas

3 Regulas Nr. 44/2001 16. un 17. apsvērums ir izteikti šādā redakcijā:

"(16) Savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Kopienā pamato spriedumus, kas pieņemti kādā dalībvalstī un ko atzīst automātiski, bez vajadzības veikt kādu procedūru, izņemot strīdus gadījumus.

(17) Izmantojot to pašu savstarpējās uzticēšanās principu, procedūrai, kuras mērķis ir kādā dalībvalstī padarīt par izpildāmu spriedumu, kas pieņemts citā dalībvalstī, jābūt efektīvai un ātrai. Tālab sprieduma pasludināšanai par izpildāmu faktiski būtu jānotiek automātiski pēc sniegto dokumentu vienkāršas pārbaudes, nepastāvot nekādai iespējai, ka tiesa pēc savas iniciatīvas varētu atsaukties uz kādu no šajā regulā paredzētajiem izpildes atteikuma pamatojumiem."

4 Regulas Nr. 44/2001 III nodaļā, kurā ir 32.–56. pants, ir normas par vienā dalībvalstī pieņemta sprieduma atzīšanu un izpildi citās dalībvalstī.

5 Šīs regulas 34. pantā ir paredzēts:

"Spriedumu neatzīst:

1) ja šāda atzīšana ir klaji pretrunā tās dalībvalsts sabiedriskajai kārtībai, kurā atzīšana prasīta;

2) aizmuguriska sprieduma gadījumā — ja atbildētājam netika laikus izsniegts dokuments, ar ko celta prasība, vai līdzīgs dokuments, lai viņš varētu nodrošināt sev aizstāvību, izņemot gadījumu, ja atbildētājs nav sācis sprieduma pārsūdzēšanas procedūru, kad viņam bija iespējams to darīt;

3) ja tas ir nesavienojams ar spriedumu, kas dalībvalstī, kurā prasa atzīšanu, pieņemts strīdā starp tām pašām pusēm;

4) ja tas ir nesavienojams ar agrāku spriedumu, kas pieņemts citā dalībvalstī vai kādā trešā valstī un par vienu un to pašu pamatu un priekšmetu starp tām pašām pusēm, ar nosacījumu, ka agrākais spriedums atbilst nosacījumiem tā atzīšanai dalībvalstī, kurā prasa atzīšanu."

6 Minētās regulas 35. pantā ir paredzēts:

"1. Turklāt spriedumu neatzīst, ja tas ir pretrunā II nodaļas 3., 4. vai 6. iedaļai, kā arī 72. pantā paredzētajā gadījumā.

2. Pārbaudot jurisdikcijas pamatu iepriekšējā punktā minētajā gadījumā, tiesai vai iestādei, kurā iesniegts pieteikums par atzīšanu, ir saistoši konstatētie fakti, kas ir pamatā izcelsmes dalībvalsts tiesas jurisdikcijai.

3. Ņemot vērā 1. punktu, izcelsmes dalībvalsts tiesas jurisdikcija nav pārskatāma. Šīs regulas 34. panta 1. punktā minēto sabiedriskās kārtības pārbaudi nevar piemērot normām, kas saistītas ar jurisdikciju."

7 Izpildes procedūra ir regulēta Regulas Nr. 44/2001 III nodaļas 2. iedaļā, kurā ir 38.–52. pants:

8 Saskaņā ar šīs regulas 38. panta 1. punktu:

"Spriedumu, kas pieņemts un izpildāms kādā dalībvalstī, izpilda citā dalībvalstī tad, kad pēc jebkuras ieinteresētās puses pieteikuma spriedums ir pasludināts par izpildāmu šajā citā dalībvalstī."

9 Minētās regulas 40. panta 3. punkta redakcija ir šāda:

"Pieteikumam pievieno 53. pantā minētos dokumentus."

10 Tās pašas regulas 41. pantā ir noteikts:

"Spriedumu pasludina par izpildāmu, tiklīdz ir izpildītas 53. pantā minētās formalitātes, neveicot pārbaudes saskaņā ar 34. un 35. pantu. Puse, attiecībā uz kuru prasa izpildi, šajā tiesvedības stadijā nav tiesīga iesniegt nekādus paskaidrojumus pieteikuma sakarā."

11 Regulas Nr. 44/2001 43. pantā ir paredzēts:

"1. Visas puses var pārsūdzēt lēmumu par pieteikumu pasludināt izpildāmību.

2. Pārsūdzību iesniedz tiesā, kas norādīta III pielikuma sarakstā.

3. Pārsūdzību izskata saskaņā ar normām, kas reglamentē kārtību strīdus gadījumos.

4. Ja puse, attiecībā uz kuru prasa izpildi, neierodas apelācijas instances tiesā tiesvedībā saistībā ar pieteikuma iesniedzēja ierosinātu pārsūdzību, piemēro 26. panta 2. līdz 4. punktu, pat ja pusei, attiecībā uz kuru prasa izpildi, domicila nav nevienā no dalībvalstīm.

5. Pārsūdzību pret izpildāmības pasludināšanu iesniedz mēneša laikā pēc izpildāmības pasludināšanas lēmuma izsniegšanas. Ja pusei, attiecībā uz kuru prasa izpildi, domicils ir dalībvalstī, kas nav tā pati dalībvalsts, kurā pasludināta izpildāmība, tad pārsūdzības termiņš ir divi mēneši un to sāk skaitīt no dienas, kad lēmums par izpildāmības pasludināšanu izsniegts vai nu personiski, vai arī mītnesvietā. Termiņu nedrīkst pagarināt attāluma dēļ."

12 Minētās regulas 44. pantā ir noteikts:

"Spriedumu pēc pārsūdzības var apstrīdēt vienīgi ar IV pielikumā minēto pārsūdzību."

13 Šīs regulas 45. pantā ir noteikts:

"1. Tiesa, kurā pārsūdzība ir iesniegta saskaņā ar 43. pantu vai 44. pantu, atsakās pasludināt izpildāmību vai atceļ to, vienīgi pamatojot to ar kādu no 34. un 35. pantā noteiktajiem iemesliem. Lēmumu tā pieņem nekavējoties.

2. Ārvalstīs pieņemti spriedumi nekādos apstākļos nav pārskatāmi pēc būtības."

14 Regulas Nr. 44/2001 III nodaļas 3. iedaļā, kurā ir 53.–56. pants, ir paredzēti atzīšanai un izpildāmībai piemērojamie kopīgie noteikumi.

15 Šīs regulas 53. pantā ir minēts:

"1. Persona, kas prasa atzīšanu vai izpildāmības pasludināšanu, iesniedz sprieduma kopiju, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem.

2. Persona, kas prasa izpildāmības pasludināšanu, iesniedz arī 54. pantā minēto apliecību, neskarot 55. pantu."

16 Minētās regulas 54. pantā ir paredzēts:

"Tās dalībvalsts tiesa vai kompetentā iestāde, kurā pieņemts spriedums, pēc jebkuras ieinteresētās puses lūguma izdod apliecību, izmantojot standarta veidlapu šīs regulas V pielikumā."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

17 1990. gadā Somijas banka *LSP* aizdeva *Arilco Opportune* naudas summu EUR 11 500 000 apmērā. *Arilco Opportune* šo summu aizdeva savai Nīderlandē esošajai filiālei *Arilco Holland*. Tā savukārt šos līdzekļus novirzīja vairākām saskaņā ar Nīderlandes tiesībām dibinātām sabiedrībām, tostarp *Prism Investments*. Šī sabiedrība saņēma EUR 1 048 232,30.

18 Ar 2002. gada 14. janvāra spriedumu *Tribunal de commerce de Bruxelles* [Briseles tirdzniecības tiesa] (Beļģija) piesprieda *Arilco Opportune* samaksāt *LSP* naudas summu, kas tika aizdota 1990. gadā. *Arilco Opportune* šo spriedumu pārsūdzēja *Cour d'appel de Bruxelles* [Briseles apelācijas tiesa]. Šajā apelācijas tiesvedībā *Arilco Holland* iesniedza pretapelācijas sūdzību, prasot piespriest *Prism Investments* tai atmaksāt EUR 1 048 232,30. Ar 2006. gada 5. decembra spriedumu *Cour d'appel de Bruxelles* tostarp šo prasījumu apmierināja.

19 Ar 2007. gada 1. augusta *Rechtbank 's-Hertogenbosch* [Hertogenbosas tiesa] (Nīderlande) spriedumu *Arilco Holland* tika atzīta par maksātnespējīgu un J. A. van der Mērs tika iecelts par tās administratoru.

20 2007. gada 3. septembrī viņš lūdza *Rechtbank 's-Hertogenbosch* tiesnesi pagaidu noregulējuma tiesvedībā, pamatojoties uz Regulas Nr. 44/2001 38. pantu, izpildīt *Cour d'appel de Bruxelles* 2006. gada 5. decembra spriedumu daļā, kurā *Prism Investments* piespriests maksāt EUR 1 048 232,30. Šis prasījums tika apmierināts ar 2007. gada 20. septembra rīkojumu.

21 *Prism Investments* tādējādi, pamatojoties uz Regulas Nr. 44/2001 43. pantu, *Rechtbank 's-Hertogenbosch* cēla prasību atcelt rīkojumu par izpildi. Tā tostarp uzskatīja, ka Beļģijas tiesas nolēmums jau ir ticis izpildīts Beļģijā ar ieskaitu.

22 Ar 2008. gada 22. jūlija rīkojumu *Rechtbank 's-Hertogenbosch* noraidīja *Prism Investments* prasību, uzskatot, ka saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 45. panta noteikumiem no izpildāmības pasludināšanas atsakās, to pamatojot tikai ar kādu no šīs regulas 34. un 35. pantā sīkāk norādītajiem iemesliem. Tā norādīja, ka attiecīgo pienākumu izpilde nav daļa no šiem iemesliem un tādējādi to var ņemt vērā nevis tiesvedībā saistībā ar prasību pret izpildāmības pasludināšanu, bet gan tikai vēlāk — pašā izpildes stadijā.

23 *Prism Investments* par šo rīkojumu iesniedza kasācijas sūdzību *Hoge Raad der Nederlanden* [Nīderlandes Augstākā tiesa]. Savas sūdzības pamatošanai tā norādīja, ka šāda piekrišana izpildāmībai, pieņemot, ka attiecīgā summas piespriešana ir zaudējusi spēju tādēļ, ka nolēmums jau ir izpildīts Beļģijā, un ka izpilde Nīderlandē nevar būt juridiski pamatota, esot klaji pretrunā sabiedriskajai kārtībai Regulas Nr. 44/2001 45. panta izpratnē saistībā ar tās 34. panta 1. punktu.

24 Lēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu *Hoge Raad der Nederlanden* vērtē šos nepamatotos argumentus. Tā uzskata, ka aizstāvības līdzeklis, saskaņā ar kuru vienā dalībvalstī pieņemts tiesas nolēmums ir jau izpildīts, nav minētās regulas 34. un 35. pantā paredzētais atteikuma iemesls, proti, tas, kas saistīts ar sabiedriskās kārtības pārkāpumu.

25 Tai pat laikā šī tiesa šaubās par jautājumu, vai Regulas Nr. 44/2001 45. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesa, kas izskata pārsūdzību atbilstoši šīs regulas 43. vai 44. pantam, izpildāmības pasludināšanu atsaka vai atceļ kāda cita iemesla dēļ nekā tie, kas ir minēti šīs regulas 34. un 35. pantā. It īpaši tā jautā, vai uz pamatu, kurš ir izvirzīts pret par izpildāmu atzīta nolēmuma izpildi nolēmuma pieņemšanas dalībvalstī, var atsaukties ne tikai tiesvedībā saistībā ar tā izpildi, bet arī pašā izpildāmības procedūrā.

26 Šādos apstākļos *Hoge Raad der Nederlanden* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai ar Regulas Nr. 44/2001 45. punktu netiek pieļauts, ka Tiesa, kas izskata pārsūdzību atbilstoši šīs regulas 43. vai 44. pantam, izpildāmības pasludināšanu atsaka vai atceļ kāda cita iemesla dēļ nekā tie, kas ir minēti šīs regulas 34. un 35. pantā, kuri ir izvirzīti pret par izpildāmu atzīta nolēmuma izpildi un kuri ir radušies pēc šī nolēmuma pieņemšanas, kā, piemēram, iemesls, ka nolēmums ir ticis izpildīts?"

Par prejudiciālo jautājumu

27 Lai atbildētu uz prejudiciālo jautājumu, vispirms ir jānorāda — kā tas izriet no Regulas Nr. 44/2001 16. un 17. apsvēruma —, ka tajā paredzētā atzīšanas un izpildes kārtība balstās uz savstarpēju uzticēšanos tiesvedībai Eiropas Savienībā. Šāda uzticēšanās prasa, lai vienā dalībvalstī pieņemti tiesu nolēmumi ne tikai tiktu atzīti citā dalībvalstī, bet arī lai procedūra par šo nolēmumu padarīšanu par izpildāmiem šajā otrajā valstī būtu efektīva un ātra.

28 Šādā procedūrā saskaņā ar minētās regulas 17. apsvērumu ir jābūt tikai formālai to dokumentu kontrolei, kas prasīti, lai nolēmumu padarītu izpildāmu dalībvalstī, kas to lūgusi.

29 Saistībā ar to saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 53. pantu persona, kas prasa atzīšanu vai izpildāmības pasludināšanu, uzrāda sprieduma kopiju, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem, kā arī izcelsmes dalībvalsts iestāžu apliecību. Saskaņā ar šīs regulas 40. panta 3. punktu šos dokumentus tā pievieno savam pieteikumam.

30 Turklāt — kā tas izriet no minētās regulas 41. panta — dalībvalsts, kas lūdz izpildi, iestādēm pirmajā procedūras posmā ir tikai jākontrolē, vai šī lēmuma izpildāmības pasludināšanas mērķa labā ir izpildītas šīs formalitātes. Tādējādi šajā procedūrā tās nevar veikt nekādu faktisko vai tiesisko apstākļu izvērtējumu lietā, kurā ticis pieņemts lēmums, kuru tiek prasīts izpildīt.

31 Šīs kontroles ierobežojošais raksturs ir pamatots ar minētās procedūras mērķi, kas nav vis uzsākt jaunu procesu, bet drīzāk, pamatojoties uz savstarpējo uzticēšanos dalībvalstu tiesvedībām, tas, ka vienas tādas dalībvalsts tiesā pieņemts lēmums, kas nav dalībvalsts, kura lēmumu lūdz izpildīt, šajā dalībvalstī, kura lūgumu izteikusi, tiek izpildīts, šo lēmumu ierindojot tās tiesiskajā kārtībā. Tādējādi šādā procedūrā citā dalībvalstī, nevis tajā, kur to tiek lūgts izpildīt, pieņemts lēmums var radīt sekas kā iekšējs juridisks izpildes dokuments.

32 Saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 43. pantu lēmuma, kas pieņemts citā dalībvalstī, nevis lūgumu paudušajā, izpildāmības pasludināšanu var pārsūdzēt. Izvirzāmie pārsūdzības iemesli ir skaidri norādīti Regulas Nr. 44/2001 34. un 35. pantā, uz kuriem ir atsauce tās pašas regulas 45. pantā.

33 Šis uzskaitījums, kurā ietvertā informācija saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jāinterpretē šauri (skat. 2009. gada 28. aprīļa spriedumu lietā C-420/07 *Apostolides*, Krājums I-3571. lpp., 55. punkts), ir izsmeļošs.

34 Šajā gadījumā no lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka izpildāmības pasludināšanas atcelšanas iemesls, uz ko atsaucas prasītāja pamatlietā un kas attiecas uz lēmuma izpildi tā izcelsmes valstī, t.i., Beļģijā, nav viens no tiem, saskaņā ar kuru lūgumu paudusī dalībvalsts, šajā gadījumā — Nīderlandes Karaliste, var veikt savu kontroli. Tam, ka šis iemesls nav ticis minēts tiesā Beļģijā, šai ziņā nav nekādas nozīmes.

35 Tālāk, kā to savu secinājumu 47. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte, iebildums, ko puse, attiecībā uz kuru tiek prasīta izpilde, ir izvirzījusi pret izpildāmības pasludināšanu, attiecas uz it kā notikušo piedziņas izpildes dokumentā minēto prasījuma izpildīšanu ar ieskaitu. Taču savos rakstveida apsvērumos J. A. van der Mērs, kurš rīkojas kā *Arilco Holland* maksātnespējas procesa administrators, ļoti detalizēti apstrīd šo ieskaitu. Atbilde uz jautājumu, vai ir izpildīti minētā ieskaita nosacījumi, tātad nebūs nedz vienkārša, nedz ātra — tā varētu prasīt svarīgu noskaidrošanas procedūru par faktiem, kas saistīti ar parādu, ar kuru šis pats ieskaits, domājams, ir ticis dzēsts, un tādējādi diez vai tas varētu būt saderīgi ar Regulas Nr. 44/2001 izvirzītajiem mērķiem.

36 Apvienotās Karalistes valdība katrā ziņā norāda, ka, lai sasniegtu izpildāmības procedūras mērķus, attiecīgajam lēmumam ir jābūt izpildāmam ne tikai brīdī, kad ir ticis pieņemts sākotnējais lēmums, bet arī brīdī, kad lūgumu paudušajā dalībvalstī ir tikusi pasludināta tā izpildāmība. Regulas Nr. 44/2001 mērķim un 38. panta tekstam

neatbilstoši būtu, ja šīs valsts tiesai būtu jāuztur spēkā izpildāmības pasludināšana, lai arī attiecīgais lēmums ir ticis izpildīts tā izcelsmes valstī un to nevar tur izpildīt.

37 Šai ziņā jānorāda, ka neviena no Regulas Nr. 44/2001 normām neļauj atsacīt vai atcelt tāda lēmuma izpildāmības pasludināšanu, kurš ir izpildīts, jo šāda apstākļa dēļ šis lēmums nezaudē tā izpildes dokumenta pazīmes, kādas piemīt šim pašam tiesas nolēmumam.

38 Savukārt tas, ka nolēmums nav izpildāms tā izcelsmes valstī, kavē tā izpildi dalībvalstī, kas to lūgusi. Faktiski — kā tas izriet no Tiesas judikatūras — nolēmuma izpildu raksturs tā izcelsmes dalībvalstī ir uzskatāms par nosacījumu tā izpildei dalībvalstī, kurā izpilde prasīta (skat. Tiesas 1999. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-267/97 *Coursier*, *Recueil*, I-2543. lpp., 23. punkts). Šai ziņā, kaut arī atzīšanai būtu jāpiešķir nolēmumiem tāds spēks un iedarbība, kādi tiem ir pasludināšanas dalībvalstī (skat. Tiesas 1988. gada 4. februāra spriedumu lietā 145/86 *Hoffmann*, *Recueil*, 645. lpp., 10. un 11. punkts), tomēr nav nekāda iemesla izpildes laikā spriedumam piešķirt tiesības, kādu tam nav tā izcelsmes valstī, vai sekas, kādas šāda paša veida spriedums tieši neradītu dalībvalstī, kurā prasīta izpilde (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Apostolides*, 66. punkts).

39 Tai pat laikā — kā to savu secinājumu 18. punktā ir norādījusi ģenerāladvokāte — ar nolēmuma izpildīšanu pašu par sevi netiek nedz mazināts sprieduma izpildāmības raksturs, nedz, to izpildot ārvalstī, atzītas tam juridiskas sekas, kādu tam sprieduma izcelsmes valstī nav. Šāda lēmuma seku atzīšana lūgumu paudušajā dalībvalstī, kas ir pašas izpildāmības procedūras objekts, attiecas uz attiecīgajam lēmumam raksturīgajām iezīmēm, neņemot vērā faktiskos un tiesiskos apstākļus saistībā ar no tā izrietošo pienākumu izpildi.

40 Šāds pamats savukārt var būt pakļauts lūgumu paudušās dalībvalsts tiesas, kas taisa spriedumu par izpildi, vērtējumam. Faktiski saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, tiklīdz šis lēmums ir iekļauts lūgumu paudušās dalībvalsts tiesiskajā kārtībā, pēdējās minētās valsts tiesību normas par izpildi tiek piemērotas tāpat kā attiecībā uz lēmumiem, ko pieņēmušas valsts tiesas (skat. 1985. gada 2. jūlija spriedumu lietā 148/84 *Deutsche Genossenschaftsbank*, *Recueil*, 1981. lpp., 18. punkts; 1985. gada 3. oktobra spriedumu lietā 119/84 *Capelloni* un *Aquilini*, *Recueil*, 3147. lpp., 16. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Hoffmann*, 27. punkts).

41 Vācijas valdība uzskata, ka procesuālās ekonomijas iemeslu dēļ būtu iespējams, ka aizstāvības pamatu, kas saistīti ar attiecīgo lēmumu, koncentrēšana tiesvedības par prasību, kas vērsta pret lēmuma izpildāmību, laikā ļauj izvairīties no procedūras par lēmuma izpildi lūgumu izteikušajā dalībvalstī papildstadijas. Citādi, lai arī lēmums pēc formālas pārbaudes tiktu pasludināts par izpildāmu, tomēr piespiedu izpilde būtu jāpārtrauc. Šī aizstāvības pamatu koncentrēšana tikai prasības, kas vērsta pret izpildāmības pasludināšanu, laikā palielinot šīs procedūras efektivitāti un neļaujot parādniekam radīt situāciju, kurā par izpildāmu tiek atzīts lēmums par parāda samaksu, lai gan to nevar izpildīt.

42 Tai pat laikā — kā tas ticis minēts šī sprieduma 27.–30. punktā —, tā kā tiesvedība par izpildāmību sastāv no formālas prasītājas iesniegto dokumentu pārbaudes, pamats, kas minēts Regulas Nr. 44/2001 43. vai 44. panta izpratnē celtās prasības atbalstam, proti, attiecīgā lēmuma izpilde izcelsmes dalībvalstī, grozītu šīs procedūras iezīmes un pretēji šīs regulas 16. un 17. apsvērumā minētajam efektivitātes un ātruma mērķim pagarinātu tās ilgumu.

43 No visa iepriekš minētā izriet, ka uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 44/2001 45. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts, ka tiesa, izskatot šīs regulas 43. un 44. pantā paredzēto prasību, atsaka vai atceļ izpildāmības

pasludināšanu citu iemeslu dēļ, nevis to, kas minēti tās 34. un 35. pantā, piemēram, šī lēmuma izpildi izcelsmes dalībvalstī.

Par tiesāšanās izdevumiem

44 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Ar Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās 45. pantu netiek pieļauts, ka tiesa, izskatot šīs regulas 43. un 44. pantā paredzēto prasību, atsaka vai atceļ izpildāmības pasludināšanu citu iemeslu dēļ, nevis to, kas minēti tās 34. un 35. pantā, piemēram, šī lēmuma izpildi izcelsmes dalībvalstī.

[Paraksti]